

9. Кочергин А.Н., Марков Ю.С., Васильев Н.Г. Экологическое знание и сознание: Особенности формирования. – Новосибирск: Наука, 1987.
10. Лихачев Б.Т. Экология личности // Педагогика. – 1993. – № 2.
11. Охорона довкілля: екологічні, освітнянські, медичні аспекти // Всеукр. конф. 11-12 грудня 1997 року, м.Кривий Ріг. – Кривий Ріг, 1997. – С. 95.
12. Пономарьова Г.Ф. Педагогічні умови формування екологічної культури студентів педагогічного коледжу: Автореф. дис... канд... пед. наук: 13.00.01 / Кіровоградський держ. Педагогічний ун-т ім.В.Винниченка. – Кіровоград, 1997.
13. Проблемы формирования ценностных ориентаций и активности личности в ее онтогенезе: Межвуз. сб. науч. тр. / Под ред. В.С.Мухиной. – М.: МГПИ, 1987.
14. Пруцакова О.Л. Формування основ екологічної культури учнів 5-8 класів засобами дидактичної гри: Дис... канд. пед. наук: 13.00.07 / АПН України; Інститут проблем виховання. – К., 2002.
15. Пустовіт Н., Краснобай О. Дослідження екологічної культури школярів // Біологія і хімія в школі. – 2000. – №4.
16. Славов В.П., Патаридзе В.А. Концептуальные основы становления экологического образования в высшей школе Украины // Вісник ДДАУ – 1999.- № 1-2 .

Н.В.Волкова

ІНФОРМАЦІЙНА КУЛЬТУРА ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ

Стаття посвячена проблемам інформаційної культури, в ней раскрываются факторы, влияющие на уровень педагогического мастерства.

The article deals with the problems of information culture, it shows factors which influence on the level of pedagogic skill.

Сьогодні є всі підстави говорити про формування нової інформаційної культури, яка вже зараз стає елементом загальної культури людства. Її основою є знання про інформаційне середовище, закони його функціонування, вміння орієнтуватися в інформаційних потоках. Інформаційна культура поки ще є показником не загальної, а, скоріше, професійної культури, але із часом стане важливим фактором розвитку кожної особистості. Існують різні підходи до визначення поняття „інформаційна культура”.

Одне із провідних визначень *інформаційної культури* трактується як якісна характеристика життєдіяльності людини у сфері отримання, передачі, збереження, використання інформації, де пріоритетними є загальнолюдські цінності [5,300]. Поняття «інформаційна освіченість» та «інформаційна культура» є базовими в інформаційно-культурологічному підході.

Цікавою є думка щодо визначення „інформаційної культури” одного із авторитетів зарубіжної медіа-освіти, американської дослідниці Кетлін Тайнер (К.Тупер), яка дає визначення “інформаційної освіченості” як “здатності знаходити, оцінювати та ефективно використовувати інформацію в особистій і професійній діяльності” [6,8].

У зарубіжній практиці „інформаційна освіченість” пов’язується із бібліотекознавством, комп’ютерами та цифровими медіа. Цим терміном найбільш часто користуються ті, хто працює в галузі нових освітніх технологій, пов’язаних із НІТ (нові інформаційні технології). Дуже популярні на Заході і мало поширені в нашій педагогіці поняття: медіа-освіченість (media literacy), медіа-компетентність (media competence), медіа-освіта (media education). Аналізуючи наукову літературу, ми можемо визначити зміст медіа-компетентності. Медіа-компетентність включає в себе перелік здібностей і вмінь, які стосуються до

медіа, а також глибину знання, сприйняття та використання медіа.

Д.Баак (D.Baack) визначає *чотири виміри медіа-компетентності* [5,4]:

- Медіа-критицизм (аналітичний, рефлексивний, етичний);
- Медіа-наука (інформаційна, інструментальна, етична);
- використання медіа (просте сприйняття, інтерактивне);
- медіа-проекування (інноваційне, творче).

К.Сейнер визначає “медіа-освіту” як здібність мати доступ, аналізувати та здійснювати комунікацію в широкому діапазоні форм” [3,4].

Інформаційно-культурологічний підхід при педагогічному проектуванні медіа-освітнього середовища розглядає навчальну діяльність (студента) як взаємодію із культурою, із її формами, наповнюючи її медіа-освітніми електронними мультимедійними ресурсами. Метою педагогічного проектування медіа-освітнього середовища вузу є забезпечення умов для розвитку і становлення в процесі навчання інформаційної культури як одного із найважливіших компонентів культури сучасної людини.

У ХХІ столітті інформація сама стає основною культурною цінністю. Вона створює культурний феномен інформування людини, який характеризується перетворенням потенційної інформації в реальні дані та індивідуальні знання. Нові інформаційні технології, що з’являються, підвищують інформованість суспільства в декілька разів, радикально змінюючи об’єм та глибину знання, а разом з тим і рівень культури в цілому. Таким чином, ми вважаємо, що інформаційну культуру необхідно розглядати як рівень організації інформаційних процесів, як задоволеність людей в інформаційному спілкуванні та ступінь ефективності створення, збору, збереження, переробки, передачі і використання інформації, забезпечуючи цілісне сприйняття світу, аналіз та оцінку наслідків прийнятих рішень.

За словами А.А.Оганова, “людина в інформаційній культурі виступає одночасно створювачем, “приймачем”,

зберігачем та “транспортером інформації”. Здійснюючи функцію “транспортера”, передачі інформації в закодованому вигляді (символи, знаки і ін.), індивідуум наділяє її деякими притаманними йому властивостями. Якщо з якої-небудь причини цього не трапляється, то інформаційні технології, як і сама освіта, перетворюються в традиційну базу даних.

Протягом усього існування людство стало свідком та *учасником п'яти інформаційних революцій*. Першу спровокувало *винайдення мови*, поява технології усної мови, її передачі, можливості трансляції в просторі та часі. Пряме мовне спілкування розглядається як основа інформаційного процесу.

Винайдення писемності потягло другу революцію в галузі інформації. Технологія письма на твердих, а потім м'яких носіях колосально збільшила об'єм пам'яті, а отже, і знань.

Третя інформаційна революція, пов'язана з *книгодрукарством*, радикально змінила виробництво (індустріальне суспільство), культуру та спосіб організації суспільного життя та історичну діяльність.

Поява *електрики та нових інформаційних технологій* дозволила створювати і транслювати інформацію у величезних об'ємах, що сприяло виникненню четвертої інформаційної революції. Електричний телеграф, телефон, радіо, телебачення та сучасна поліграфічна техніка створили грандіозний переворот із точки зору швидкості передачі інформації, об'ємів пам'яті і можливості грандіозного накопичення знання.

П'ята – *комп'ютерна революція*, пов'язана із винайденням мікропроцесорних засобів і особливих носіїв, котрі запам'ятовують інформацію.

Отже, в теперішній час є всі підстави говорити про необхідність формування нової інформаційної культури. На думку вітчизняних учених, інформаційна культура поки що є показником професійної культури, але у найближчий час стане важливим фактором розвитку кожної особистості.

Сучасна інформаційна культура поєднала в собі всі свої попередні форми і сполучила їх в єдиний засіб. Ми вважаємо, що інформаційна культура як особливий аспект соціального життя виступає в якості предмета, засобів та результату соціальної активності, відображає рівень практичної діяльності людей. Це результат суб'єкту і процес збереження створеного, розповсюдження, впровадження об'єктів культури.

Оволодіння інформаційною культурою – це шлях універсалізації якостей людини, який сприяє реальному розумінню людиною самої себе, свого місця і своєї ролі. Велику роль у формуванні інформаційної культури відіграє освіта, що повинна формувати нового спеціаліста інформаційного суспільства, у якого необхідно розвивати такі навички і вміння: диференціювати, створювати інформацію і використовувати її.

Як показала практика, в теперішній час високого рівня майстерності в обраній сфері діяльності недостатньо. Ефективність повсякденної роботи, що несе переважно творчий характер, вимагає від особистості широкої та якісної освіти і культурного розвитку. Іншими словами, існує початкова необхідність неодмінного та постійного підтримання потенційної професійної готовності спеціалістів до безперервного самовдосконалення. Особливе значення навичкам інформаційної культури надається в сфері освіти, де умови готовності педагога до роботи є культом пізнання, що є мотиваційною основою діяльності, а також основою професійно-пізнавальної та загальнокультурної активності.

І.Я.Лернер у своїй праці “Дидактична система методів навчання” пише: “Головна мета навчання та виховання полягає в передачі молодому поколінню накопиченої людством культури”. Згідно з цією думкою, необхідно визнати, що змістом сучасної освіти є саме *культура*, в тому числі *інформаційна*. Оволодіння тією чи іншою частиною загальної соціальної культури, накопиченої в певній сфері людської діяльності, процес поетапний.

Оскільки інформаційна культура може виступати фактором педагогічної майстерності, ми підкреслюємо, що процес становлення останньої зумовлюється двома факторами:

- рівнем освіченості: чим вища освіченість, тим швидше ремесло переходить у майстерність;
- індивідуальними якостями вчителя. Необхідно визначити особистісні властивості або риси характеру, зовсім небажані для вчителя або гальмуючі становлення методичної майстерності: роздратованість, злопам'ятство, нестримність, песимізм та ін.

Методична майстерність є сумою всіх елементів методичної культури і якостей індивідуальності: все, що входить до методичної майстерності, із чого вона складається, інтегрується в ній і перетворюється в здібність, що дає змогу вчителю виконувати свою професійну діяльність.

З усього вище зазначеного можемо зробити **висновок** про необхідність формування інформаційної культури як фактора формування педагогічної майстерності майбутнього вчителя та елемента його загальної культури в сучасному інформаційному суспільстві.

Література

1. Антонова С.Г. Информатизация и информационная культура личности // Информационная культура личности: прошлое, настоящее, будущее. Международная научная конференция. Краснодар – Новороссийск – 11-16 сентября – 1996.
2. Виноградов В.А., Скворцов Л.В. Создание информационной культуры для Европы. Доклад на VI конференции ЕКССИД, 23-25 марта 1991 г. Кантербери, Великобритания // Теория и практика обществ.-научн. Информатики. – 1991. - №2.
3. Лернер И.Я. Дидактическая система методов обучения. – М., 1976.

4. Оганов А.А., Хангельдиева И.Г. Теория культуры. Учебное пособие для вузов . – М.: ФАИР – ПРЕСС, 2001.
5. Baacke D. MedienKompetenz als Netzwerk In: Medien practisch, №2, 1996р.
6. Tyner K. Literacy in Digital World. Lawrence Erlbaum Associates Publishers, Mahwah, New Jersey, London, 1998.

Л.И.Крамаренко

ИНТЕРЕС К НАУЧНО-ПЕДАГОГИЧЕСКИМ ЗНАНИЯМ КАК СОСТАВЛЯЮЩАЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНОГО ИНТЕРЕСА СОВРЕМЕННОГО УЧИТЕЛЯ

У статті зацікавленість науково-педагогічними знаннями розглядається як об'єкт професійного інтересу, характеризуються його основні властивості та роль у професійному становленні майбутнього вчителя.

Interest to pedagogic-scientific knowledge are considered as an object of professional interest, its main properties and role in the professional training of future teachers are characterized in the article.

Качество подготовки педагогических кадров обуславливается во многом последовательным развитием интереса к педагогической профессии, четким и осознанным представлением динамики его изменений и учета особенностей учительской профессии как объекта интереса, изменяющегося в соответствии с логикой этапов приобщения студентов к профессиональному труду и становления их профессионализма.

Проблема интереса как важного фактора обретения профессионализма учителем волновала многих исследователей. Интерес как сложное личностное свойство исследовалось психологами Б.Г.Ананьевым, Л.И.Божович, С.Л.Рубинштейном, В.Н.Мясищевым, А.Г.Ковалевым, Н.А.Леонтьевым и др. Возможности профессионального